

PROJEKT

**Uchwała Nr V/ 27 /2025
Rady Dzielnicy Wrzeszcz Górny
z dnia 25 marca 2025 r.**

w sprawie nadania nazwy ul. Prof. Franciszka Otto

Na podstawie §15 ust. 1 pkt 15 i 22, Statutu Dzielnicy Wrzeszcz Górny stanowiącego załącznik do Uchwały Nr LII/1183/14 Rady Miasta Gdańska z dnia 24 kwietnia 2014 roku w sprawie uchwalenia Statutu Dzielnicy Wrzeszcz Górny (Dz. Urz. Woj. Pom. Z 2014 r. poz. 2016, zm.: poz.3461, z 2015 r. poz. 622 i 704, z 2017 r. poz. 2045, z 2023 r. poz. 3195 oraz z 2024 r. poz. 2971).

uchwała się, co następuje:

§ 1.

Rada Dzielnicy Wrzeszcz Górny wnioskuje o upamiętnienie osoby Prof. Franciszka Otto poprzez nadanie jego imienia ulicy zlokalizowanej na dz. 503, 538 oraz 576 obr. 055 w Gdańsku – na terenie Kolonii domów robotniczych Fundacji dr Abegga przy Politechnice Gdańskiej.

§ 2.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

Uzasadnieniem dla upamiętnienia osoby prof. Franciszka Otto jest jego rola w organizacji politechniki Gdańskiej po wojnie oraz dorobek naukowy.

FRANCISZEK WALENTY OTTO

(1904 - 2000)

Franciszek Walenty OTTO – Ur. się 4.10.1904 we Lwowie jako syn Andrzeja (kierownika pociągów PKP) i Marii. Miał trzech braci: Mariana (elektromontera), Edwarda (prof. Politechniki Warszawskiej) i Rudolfa (kowala PKP) oraz dwie siostry: Janinę (zam. Niebieszczaną) i Wandę (zam. Kawecką). Ożenił się z Janiną z d. Bujarską.

Uczył się we Lwowie, od 1910 w Szkole Ludowej im. Henryka Sienkiewicza, a od 1914 w Szkole Realnej im. Jana i Jędrzeja Śniadeckich. W 1921 zaczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Po otrzymaniu dyplomu inż. mechanika został 1.12.1927 zatrudniony na tej uczelni w Katedrze Geometrii Wykreślnej jako mł. asystent, a potem starszy – u prof. Antoniego Plamitzera, następnie u prof. Kazimierza Bartła (późniejszego Premiera RP). W roku akademickim 1938/1939 prowadził zarazem ćwiczenia z geometrii wykreślnej na Uniwersytecie Lwowskim. W Katedrze Geometrii Wykreślnej pracował do początku lipca 1941. Po zamknięciu uczelni przez Niemców podjął pracę biurową w Izbie Przemysłowo-Handlowej we Lwowie.

W lipcu 1944 opuścił Lwów i przez Symbark pod Gorlicami i Tarnów dotarł do Lublina. Został tu 30.01.1945 delegatem Ministerstwa Oświaty - Departamentu Szkół Wyższych do spraw zabezpieczenia i organizacji Politechniki Gdańskiej.

05.04.1945 jako członek 5-osobowej grupy operacyjnej pierwszy wszedł na teren zniszczonej i opuszczonej uczelni. Od 5.04. do 31.08.1945 współorganizował uczelnię, by w październiku zaczęła działalność. 22.10.1945 prof. Franciszek Otto był jednym z wykładowców, którzy wygłosili pierwsze wykłady rozpoczynające zajęcia dydaktyczne na 6 wydziałach: Architektury, Budowy Okrętów, Chemicznym, Elektrycznym, Mechanicznym, Inżynierii Lądowej i Wodnej.

Od 1.09.1945 kierował jako zastępca prof. Katedrą Geometrii Wykreślnej na Wydziale Architektury PG i wykładał geometrię wykreślną oraz perspektywę malarską. Wykłady

PROJEKT

z geometrii wykreślnej miał również na Wydziale Budownictwa Wodnego i Wydziale Budownictwa Lądowego. Nominację na profesora nadzwyczajnego otrzymał 6.05.1949.

Od 1950 organizował Zakład Fotografiki w ramach Katedry Geometrii Wykreślnej na Wydziale Architektury PG.

Od 1.07.1951 do 30.09.1952 był prorektorem Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej NOT-u w Gdańsku. Funkcję dziekana Wydziału Architektury PG pełnił dwukrotnie: od 1.10.1952 do 30.09.1954 oraz od 1.09.1964 do 31.08.1969. W latach 1948–1956 prowadził wykłady z geometrii wykreślnej na kursach dla nauczycieli szkół średnich i zawodowych oraz dla asystentów, w latach 1946–1972 w Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Gdańsku, w latach 1946–1948 w Gdańskich Technicznych Zakładach Naukowych, w latach 1947–1948 na WSP w Gdańsku, a w latach 1957–1963 w Katedrze Matematyki Politechniki Szczecińskiej.

Wraz z bratem Edwardem opracował *Zbiór zadań z geometrii wykreślnej* (t. I–II, 1952–62) oraz słynny, wielokrotnie wydawany *Podręcznik geometrii wykreślnej* (wyd. VI, 1995). Doprowadził też do wydania *Perspektywy malarskiej* Kazimierza Bartla (t. I–II, 1955–1958) ze swoimi uzupełnieniami. W l. 1952–69 sporządził 45 recenzji, a jako naczelny redaktor „Zeszytów Naukowych PG” w l. 1952–69 wydał ok. 140 pozycji.

Był promotorem sześciu przewodów doktorskich i recenzentem wielu prac naukowych, podręczników i skryptów.

Wielokrotnie odznaczany i nagradzany (m.in. nagrodą państwową I stopnia w 1966, 1973, 1975): Brązowym medalem „Za długoletnią służbę” (1938), Medalem „Za Odrę, Nysę i Bałtyk” (1945), Krzyżem Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1957), Krzyżem Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1966), Odznaką honorową „Zasłużony Ziemi Gdańskiej” (1967).

6.07.1972 otrzymał tytuł profesora zwyczajnego nauk technicznych. 30.09.1975 przeszedł na emeryturę.

24 maja 1985 został wyróżniony godnością doktora honoris causa Politechniki Gdańskiej za: „pracę naukową i znaczące w rozwoju nauki badania naukowe, oraz istotny wkład w kreowaniu międzynarodowej współpracy naukowo-badawczej”.

Zmarł 22.09.2000 w Gdańsku, gdzie pochowano go na cmentarzu Srebrzysko.